

## Έκτορας

Με τα μάτια του ακόμη κλειστά, ένα όνειρο να ξεθωριάζει και ήδη να μην μπορεί να το θυμηθεί, ο Έκτορας τέντωσε τεμπέλικα το χέρι του ως την άλλη άκρη του κρεβατιού. Ωραία. Η Άις είχε σηκωθεί. Άφησε μια βροντερή κλανιά κι έχωσε τη μούρη του βαθιά στο μαξιλάρι, να γλιτώσει απ' την αηδιαστική μπόχα του μεθανίου. Δεν μ' αρέσει να κοιμάμαι σ' αποδυτήρια αγοριών, του 'λεγε πάντα η Αΐσα τις σπάνιες φορές που άθελά του ξεχνιόταν μπροστά της. Με τα χρόνια είχε μάθει να χαλιναγωγεί το κορμί του, να επιτρέπει στον εαυτό του ν' αφήνεται μονάχα όταν ήταν μόνος του· να κλάνει και να κατουράει στο ντους, να ρεύεται μονάχος στο αμάξι, να μην πλένεται και να μη βουρτσίζει τα δόντια του όλο το Σαββατοκύριακο όταν εκείνη έλειπε σε συνέδρια. Όχι πως η γυναίκα του ήταν καμιά σεμνότυφη, απλώς μετά βίας ανεχόταν τις οσμές και τους άλλους τρόπους έκφρασης του αντρικού σώματος. Ο ίδιος δεν θα είχε κανένα πρόβλημα να τον πάρει ο ύπνος σ' αποδυτήρια κοριτσιών, μες στην υγρή, μεθυστική ευωδιά από γλυκό μουνάκι. Αισθανόταν να επιπλέει, μισοπιασμένος ακόμη στην τρυφερή αρπάγη τού ύπνου· γύρισε ανάσκελα τινάζοντας τα σεντόνια από πάνω του. Γλυκό μουνάκι. Του ξέφυγε δυνατά.

Κόνι.

Μόλις τη σκέφτηκε, ο ύπνος χαλάρωσε τη λαβή του. Η Άις θα τον θεωρούσε ανώμαλο αν κρυφάκουγε. Κάθε άλλο παρά ανώμαλος ήταν όμως. Απλώς αγαπούσε τις γυναίκες. Νέες, γριές, αυτές που μόλις άρχιζαν ν' ανθίζουν κι εκείνες που ξεκινούσαν να μαραίνονται. Και δειλά, σχεδόν με συστολή μπροστά στην ίδια του τη ματαιοδοξία, ήξερε πως κι οι γυναίκες τον αγαπούσαν. Οι γυναίκες τον αγαπούσαν.

Σήκω πάνω, Έκτορα, είπε στον εαυτό του. Ώρα για τη ρουτίνα σου.

Η «ρουτίνα» του ήταν μια σειρά από ασκήσεις που εκτελούσε ανελλιπώς κάθε πρωί. Κρατούσε είκοσι λεπτά το πολύ – ποτέ παραπάνω. Κάπου κάπου, αν ξυπνούσε με πονοκέφαλο ή χανγκόβερ, ή μ' ένα συνδυασμό και των δυο, ή απλώς μ' ένα αίσθημα πλήξης που έμοιαζε να πηγάζει από κείνο το μέρος βαθιά μέσα του που μονάχα ως ψυχή θα μπορούσε να το ορίσει, κατάφερνε να την ολοκληρώσει σε λιγότερο από δέκα λεπτά. Εκείνο που μετρούσε δεν ήταν η αυστηρή τήρηση της ρουτίνας, αλλ' απλώς η διασφάλιση της ολοκλήρωσής της – ακόμη κι όταν ήταν άρρωστος, πίεζε τον εαυτό του να το κάνει. Σηκωνόταν, άρπαζε μια φόρμα, έριχνε πάνω του τη φανέλα που είχε φορέσει την προηγούμενη, κι ύστερα εκτελούσε μια σειρά από εννιά διατάσεις, μετρώντας μέχρι το τριάντα στην καθεμιά. Έπειτα ξάπλωνε στο χαλί της κρεβατοκάμαρας κι έκανε εκατόν πενήντα κοιλιακούς και πενήντα πουσάπς. Έκλεινε με μια τελευταία σειρά από τρεις διατάσεις. Έπειτα πήγαινε στην κουζίνα κι άνοιγε την καφετιέρα, πριν πεταχτεί μέχρι το ψιλικατζίδικο στο τέλος του δρόμου ν' αγοράσει εφημερίδα κι ένα πακέτο τσιγάρα. Πίσω στο σπίτι, γέμιζε την κούπα του καφέ, έβγαινε στην πίσω βεράντα, άναβ' ένα τσιγαράκι, πήγαινε στις σελίδες με τ' αθλητικά κι άρχιζε το διάβα-

σμα. Εκείνη τη στιγμή, με την εφημερίδα ορθάνοιχτη μπροστά του, το διακριτικό άρωμα του πικρού καφέ στα ρουθούνια του, την πρώτη ρουφηξιά του δυνατού τσιγάρου, όποια κι αν ήταν τα βάσανα, οι μικρομαλακίες, τα άγχη κι οι αγωνίες που είχαν προηγηθεί ή θ' ακολουθούσαν, τίποτα δεν είχε σημασία. Εκείνη τη στιγμή –αν όχι μόνο εκείνη τη στιγμή– ήταν ευτυχημένος.

Ο Έκτορας είχε ανακαλύψει από μικρός πως ο μόνος τρόπος ν' αντισταθεί στ' αποχαυνωτικά, ασφυκτικά θέλγητρα του ύπνου ήταν να στριφογυρίσει απότομα στο κρεβάτι, ν' ανοίξει με το ζόρι τα μάτια του και να πεταχτεί αμέσως απάνω. Για μια φορά όμως έγειρε πίσω στο μαξιλάρι του κι επέτρεψε στους ήχους της οικογένειάς του να τον οδηγήσουν σιγά σιγά σε πλήρη εγρήγορση. Η Αΐσα είχε πιάσει ένα σταθμό με κλασική μουσική στο ραδιόφωνο της κουζίνας και η Ενάτη του Μπετόβεν πλημμύριζε το σπίτι. Από το σαλόνι μπορούσε ν' ακούσει τις ηλεκτρονικές τσιρίδες και το μεταλλικό αντίλαλο κάποιου παιχνιδιού στον υπολογιστή. Έμεινε ακίνητος για μια στιγμή, ύστερα πέταξε στην άκρη τα σεντόνια και κοίταξε μέχρι κάτω το γυμνό κορμί του. Σήκωσε το δεξί του πόδι και το παρακολούθησε να σωριάζεται πάλι στο κρεβάτι. Σήμερα είναι η μέρα, είπε στον εαυτό του ο Έκτορας, σήμερα είναι η μέρα. Πήδηξε απ' το κρεβάτι και φόρεσε ένα στενό κόκκινο σλιπάκι σε σχήμα Υ, έβαλ' ένα φανελάκι, έριξ' ένα αργό, θορυβώδες κατούρημα στην τουαλέτα της κρεβατοκάμαρας κι όρμησε σαν θύελλα στην κουζίνα. Η Αΐσα έσπαζε αυγά πάνω απ' το τηγάνι και τη φίλησε στο λαιμό. Η κουζίνα μύριζε καφέ. Έκλεισε το ραδιόφωνο ενώ η Ενάτη κορυφωνόταν.

«Έεε, το άκουγα αυτό».

Ο Έκτορας ψαχούλεψε βιαστικά μες στο σωρό των CD που ήταν στοιβαγμένα το 'να πάνω στ' άλλο πλάι στο μη-

χάνημα. Τράβηξε ένα CD απ' τη θήκη του και το 'βαλε να παίζει. Έψαξε ένα-ένα όλα τα τραγούδια, μέχρι που βρήκε το κομμάτι που ήθελε, κι ύστερα χαμογέλασε καθώς άρχισαν ν' ακούγονται οι πρώτες, γεμάτες αυτοπεποίθηση νότες από την τρομπέτα του Λούις Άρμστρονγκ. Φίλησε πάλι τη γυναίκα του στο λαιμό.

«Σήμερα είναι η μέρα του Λούις Άρμστρονγκ», της ψιθύρισε. «Σήμερα είναι η μέρα του “West End Blues”».

Έκανε τις ασκήσεις του, αφιερώνοντας σε καθεμιά το χρόνο που έπρεπε, μετρώντας μέχρι το τριάντα, αναπνέοντας αργά, ρυθμικά. Ανάμεσα σε κάθε άσκηση λικνιζόταν στους ήχους της τζαζ που ξεδιπλώνονταν αργά, μ' αισθησιασμό. Σε κάθε κοιλιακό βεβαιωνόταν ότι ένιωθε τους μυς του στην κοιλιά να τσιτώνουν, σε κάθε πουςάπ ότι ένιωθε τους τρικέφαλους και τους θωρακικούς μυς να τραβιούνται. Σήμερα ήθελε το σώμα του σ' ετοιμότητα. Ήθελε να σιγουρευτεί πως είναι ζωντανό, δυνατό και προετοιμασμένο.

Τελειώνοντας, σκούπισε τον ιδρώτα απ' το μέτωπό του, μάζεψε το μπλουζάκι του απ' το πάτωμα όπου το είχε πετάξει το προηγούμενο βράδυ κι έχωσε τα πόδια του στα σανδάλια του.

«Θες τίποτα απ' το μαγαζί;»

Η Αίσα, όταν τον είδε, γέλασε. «Μοιάζεις με αλήτη».

Εκείνη ποτέ δεν έφευγε απ' το σπίτι χωρίς μεικάπ ή την κατάλληλη εμφάνιση. Όχι πως συνήθιζε να βάζει πολύ μεικάπ· δεν το είχε ανάγκη – ήταν ένα από τα πράγματα που τον είχαν τραβήξει απ' την πρώτη στιγμή σ' εκείνη. Ποτέ δεν του άρεσαν τα κορίτσια που φόρτωναν τα μούτρα τους με μια παχιά στρώση μακιγιάζ, με πούδρες και κραγιόν. Του φαινόταν πουτανίστικο, και παρ' όλο που καταλάβαινε πόσο γελοία συντηρητική ήταν αυτή του η αντίδραση, δεν μπορούσε να πείσει τον εαυτό του να θαυμάσει μια υπερβο-

λικά βαμμένη γυναίκα, όσο αντικειμενικά όμορφη κι αν ήταν. Η Αΐσα δεν είχε ανάγκη τη βοήθεια του μειϊκάπ. Το μελαμψό της δέρμα ήταν απαλό, καθαρό, και τα μεγάλα, βαθουλωτά, λοξά της μάτια έλαμπαν στο μακρύ, λεπτό, λαξευτό της πρόσωπο.

Ο Έκτορας κοίταξε τα σανδάλια του και χαμογέλασε. «Λοιπόν, τι μπορεί να σου φέρει αυτός ο αλήτης απ' το μαγαζί;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Μπα, τίποτα. Θα πας όμως στο σούπερ μάρκετ σήμερα το πρωί, έτσι;»

«Το είπαμε ότι θα πάω, δεν το είπαμε;»

Σήκωσε το βλέμμα της στο ρολόι της κουζίνας. «Καλύτερα να βιαστείς».

Δεν της είπε τίποτα, τον τσάντισε το σχόλιό της. Σήμερα δεν ήθελε να βιαστεί. Τα ήθελε όλα χαλαρά, άνετα.

Πήρε την εφημερίδα του Σαββάτου και πέταξε ένα δεκαδολάρο στο ταμείο. Ο κύριος Λινγκ είχε ήδη απλώσει το χέρι του να πιάσει ένα χρυσό πακέτο Peter Jackson Super Milds, αλλά ο Έκτορας τον σταμάτησε.

«Όχι, όχι σήμερα. Σήμερα θέλω ένα πακέτο Peter Styuvesant κόκκινο. Μαλακό. Κάν' τα δύο». Ο Έκτορας πήρε πίσω το δεκαδολάρο κι άφησε ένα εικοσάρικο στο ταμείο.

«Άλλαξες μάρκα;»

«Τελευταία μέρα, κύριε Λινγκ. Σήμερα είναι η τελευταία μέρα που καπνίζω».

«Πολύ ωραία». Ο ηλικιωμένος κύριος του χαμογελούσε. «Εγώ καπνίζω μόνο τρία τσιγάρα την ημέρα. Ένα το πρωί, ένα μετά το φαγητό κι ένα όταν τελειώσω τη δουλειά στο μαγαζί».

«Μακάρι να μπορούσα κι εγώ». Τα τελευταία πέντε χρόνια όμως ήταν ένα ατέλειωτο γαϊτανάκι – το 'κοβε, το ξανάρχιζε, μετά υποσχόταν στον εαυτό του πως θα καπνίζει πέντε την ημέρα, γιατί όχι, πέντε την ημέρα δεν βλέπτουν και τόσο· μα δεν μπορούσε να μην ξεσκίσει το πακέτο στο τέλος. Κάθε φορά. Τον ζήλευε το γερο-Κινέζο. Θα 'θελε πολύ να του έφταναν τρία, τέσσερα, πέντε τσιγάρα την ημέρα. Δεν μπορούσε όμως. Το τσιγάρο ήταν γι' αυτόν σαν μοχθηρή ερωμένη. Το 'παιρνε απόφαση, μούλιαζε το πακέτο κάτω απ' τη βρύση, το πέταγε στα σκουπίδια, αποφασισμένος να μην ξανακαπνίσει ποτέ πια. Είχε δοκιμάσει να το κόψει μαχαίρι, με υπνωτισμό, επιθέματα νικοτίνης, γυμναστική· για μερικές μέρες, μια βδομάδα, κάποτε ακόμη και μήνα, κατάφερνε ν' αντισταθεί στον πειρασμό. Κι ύστερα έπαιρνε ένα στα κρυφά, στη δουλειά ή στην παμπ ή μετά το φαγητό, κι αμέσως ξανάπεφτε στην αγκαλιά της αποκηρυγμένης ερωμένης του. Έπεφτε πάλι στα πόδια της, ανήμπορος να τη βγάλει μέχρι το πρωί χωρίς τη βοήθειά της. Ήταν ακαταμάχητη. Κι ένα Σαββάτο πρωί, που τα παιδιά βρίσκονταν στους γονείς του κι αυτός με την Αϊσα είχαν απολαύσει το πρωινό τους κάνοντας ήρεμα κι αργά έρωτα, και την είχε τυλίξει στην αγκαλιά του και της ψιθύριζε, Σ' αγαπώ, είσαι η χαρά της ζωής μου, είμαι δικός σου για πάντα, εκείνη γύρισε προς το μέρος του μ' ένα σαρδόνιο χαμόγελο και του απάντησε, Όχι, δεν είσαι, η αληθινή σου αγάπη είναι το τσιγάρο, είσαι δικός του για πάντα – όχι δικός μου.

Ο καβγάς ήταν ανελέητος, εξουθενωτικός – ούρλιαζαν ο ένας στον άλλο επί ώρες. Τον είχε πληγώσει, του είχε τσακίσει τον εγωισμό, ειδικά όταν συνειδητοποίησε ταπεινωμένος ότι μονάχα βυζαίνοντας πυρετωδώς το τσιγάρο του κατάφερε να κοντρολάρει κάπως τον εαυτό του στη διαμάχη τους. Την κατηγορήσε πως είναι μια στενόμυαλη, μι-

κροαστή πουριτανή κι εκείνη του το ανταπέδωσε μ' ένα κατεβατό από ελαττώματα: ήταν τεμπέλης και ξυπασμένος, αναίσθητος κι εγωιστής, τελείως άβουλος. Οι κατηγορίες της πονούσαν γιατί ήξερε πως ήταν αληθινές.

Έτσι πήρε την απόφαση να το κόψει. Να το κόψει στ' αλήθεια αυτή τη φορά. Δεν μπήκε στον κόπο να της το πει· δεν μπορούσε ν' αντέξει τη δυσπιστία της. Αλλά θα το έκοβε.

Ήταν ένα ζεστό πρωινό κι έμεινε μόνο με το φανελάκι αποπάνω προτού στρωθεί στο τραπέζι της βεράντας με τον καφέ του. Αμέσως μόλις άναψε το τσιγάρο του, η Μελίσα πετάχτηκε απ' την πίσω πόρτα κι όρμησε φωνάζοντας στην αγκαλιά του.

«Ο Άνταμ δεν μ' αφήνει να παίξω». Ήταν εκτός εαυτού, και την άρπαξε στην αγκαλιά του και τη χάιδεψε στο πρόσωπο. Την άφησε να κλάψει μέχρι να ξεθυμάνει. Ήταν το τελευταίο πράγμα που χρειαζόταν, το τελευταίο που ήθελε να συμβεί, όχι αυτό το πρωί – αυτό ειδικά το πρωί. Ήθελε να καπνίσει το τσιγάρο του με ηρεμία. Ποτέ δεν έβρισκε την ηρεμία του. Έπαιξε όμως με τα μαλλιά της κόρης του, τη φίλησε στο μέτωπο, περίμενε να στερέψουν τα δάκρυά της. Έσβησε το τσιγάρο του κι η Μελίσα παρακολουθούσε τον καπνό να διαλύεται.

«Δεν πρέπει να καπνίζεις, μπαμπά. Παθαίνεις καρκίνο».

Παπαγάλιζε τα κηρύγματα που της έκαναν στο σχολείο. Τα παιδιά του ίδρωναν να μάθουν την προπαίδεια του οκτώ, αλλά ήξεραν ότι παθαίνεις καρκίνο του πνεύμονα όταν καπνίζεις κι ότι κολλάς αφροδίσια νοσήματα αν κάνεις σεξ χωρίς προφύλαξη. Κρατήθηκε μην της πει καμιά κουβέντα. Αντί γι' αυτό τη σήκωσε και την κουβάλησε στο σαλόνι. Ο Άνταμ, αφοσιωμένος στο παιχνίδι του στον υπολογιστή, δεν γύρισε να κοιτάξει.

Ο Έκτορας πήρε μια ανάσα. Ήθελε να χώσει μια κλο-

τσιά σ' αυτό τον αχαΐρευτο διαβολάκο, αλλ' αντί γι' αυτό τσουβάλιασε την κόρη του πλάι στο γιο του κι άρπαξε την κονσόλα του παιχνιδιού μέσ' απ' τα χέρια του αγοριού.

«Είναι η σειρά της αδερφής σου»

«Είναι μωρό. Δεν ξέρει να παίζει!».

Ο Άνταμ είχε τυλίξει τα χέρια του σφιχτά γύρω απ' το κορμί του και κοίταζε βλοσυρός τον πατέρα του με ύφος ατί-  
θασο, κι η πλαδαρή κοιλιά του ξεχείλιζε πάνω από τη φαρ-  
διά ζώνη του τζιν του. Η Αΐσα επέμενε πως τα παχάκια του  
θα εξαφανίζονταν στην εφηβεία, αλλά ο Έκτορας δεν είχε  
πειστεί. Το αγόρι είχε μανία με τις οθόνες: υπολογιστής,  
τηλεόραση, PlayStation. Η νωθρότητά του ανησυχούσε τον  
Έκτορα. Πάντοτε περηφανευόταν για την ωραία του εμ-  
φάνιση και το λεπτό του σώμα· στην εφηβεία ήταν αρκετά  
καλός στο ποδόσφαιρο κι ακόμη καλύτερος στην κολύμβη-  
ση. Χωρίς να το θέλει, ντρεπόταν που ο γιος του ήταν πα-  
χύσαρκος. Μερικές φορές τον ενοχλούσε να τους βλέπουν  
έξω μαζί. Έχοντας επίγνωση πόσο σκανδαλώδεις ήταν αυ-  
τές οι σκέψεις, δεν τις είχε αποκαλύψει ποτέ σε κανέναν.  
Δεν μπορούσε όμως παρά να νιώθει απογοήτευση κι έκανε  
συνεχώς παρατηρήσεις στο γιο του. Πρέπει να κάθεται όλη  
μέρα μπροστά στην τηλεόραση; Έχει ωραία μέρα, γιατί δεν  
βγαίνεις έξω να παίζεις; Ο Άνταμ απαντούσε με σιωπή και  
μούτρα, κι αυτό έκανε τον Έκτορα ν' αγανακτεί ακόμη πε-  
ρισσότερο. Δάγκωνε τα χείλη του για να μη βρίσει το παι-  
δί. Καμιά φορά ο Άνταμ του έριχνε ένα τόσο σαστισμένο,  
πληγωμένο βλέμμα, που ο Έκτορας ένιωθε να τον συνθλί-  
βει η ντροπή.

«Έλα, φίλε, δώσε μια ευκαιρία στη αδερφή σου».

«Θα το διαλύσει!».

«Τώρα».

Το αγόρι πέταξε την κονσόλα στο πάτωμα, ταλαντεύτη-



κε καθώς σηκωνόταν κι όρμησε τρέχοντας στο δωμάτιό του βροντώντας πίσω του την πόρτα.

Η Μελίσα τον ακολούθησε με το βλέμμα, αρπάζοντας το χέρι του πατέρα της. «Θέλω να παίξω». Είχε αρχίσει πάλι να κλαίει.

«Παίξε μόνη σου».

«Θέλω να παίξω με τον Άνταμ».

Ο Έκτορας ψηλάφισε στην τσέπη του τα τσιγάρα του.

«Έχεις κι εσύ δικαίωμα να παίζεις παιχνίδια στον υπολογιστή. Ο Άνταμ είναι άδικος. Σε λίγα λεπτά θα έρθει να παίξει μαζί σου, περίμενε και θα δεις». Κρατούσε σκόπιμα χαμηλή τη φωνή του, μιλώνοντας σχεδόν τραγουδιστά, σαν να 'λεγε κάποιο παιδικό τραγουδάκι. Η Μελίσα όμως δεν μπορούσε να ηρεμήσει.

«Θέλω να παίξω με τον Άνταμ», ούρλιαζε κι έσφιγγε ακόμη πιο πολύ το χέρι του. Η πρώτη, ενστικτώδης αντίδρασή του ήταν να τη σπρώξει μακριά του. Νιώθοντας ενοχές, χάιδεψε τρυφερά τα μαλλιά της μικρής και τη φίλησε στην κορφή του κεφαλιού της.

«Θέλεις να έρθεις μαζί μου στο σούπερ μάρκετ;»

Το ουρλιαχτό είχε σταματήσει, αλλά η Μελίσα δεν είχε αποδεχτεί ακόμα την ήττα της. Κοιτούσε δυστυχισμένη την πόρτα που είχε βροντήσει πίσω του ο Άνταμ.

Ο Έκτορας τράβηξε το χέρι του. «Εσύ θ' αποφασίσεις, γλυκιά μου. Μπορείς να μείνεις εδώ να παίζεις μόνη σου στον υπολογιστή ή να έρθεις μαζί μου στο σούπερ μάρκετ. Τι προτιμάς;»

Το κορίτσι δεν απάντησε.

«Εντάξει». Ο Έκτορας ανασήκωσε τους ώμους κι έβαλ' ένα τσιγάρο στο στόμα. «Εσύ αποφασίζεις». Πήγε στην κουζίνα, ενώ τον ακολουθούσαν καινούργια κλάματα της μικρής.

Η Αϊσα σκούπιζε τα χέρια της. Του έδειξε το ρολόι.

«Ξέρω, ξέρω. Απλώς θέλω να καπνίσω ένα βρομοτσιγάρο με την ησυχία μου».

Περίμενε πως η Αΐσα θα του 'σπαγε κι εκείνη με τη σειρά της τα νεύρα, όμως, αντίθετα, του 'σκασε ένα πλατύ χαμόγελο και τον φίλησε στο μάγουλο.

«Εντάξει. Ποιος απ' τους δύο φταίει;»

«Ο Άνταμ. Σαφώς ο Άνταμ».

Κάθισε στη βεράντα κι έκανε το τσιγάρο του. Άκουσε την Αΐσα που μιλούσε ήρεμα στην κόρη της. Ήξερε πως καθόταν γονατιστή πίσω απ' τη Μελίσα ενώ εκείνη έπαιζε στον υπολογιστή. Ήξερε ακόμη ότι σε λίγα λεπτά ο Άνταμ θα εμφανιζόταν απ' το δωμάτιό του και θα καθόταν στον καναπέ να παρακολουθήσει την αδερφή του και τη μητέρα του να παίζουν. Σε λίγη ώρα τα παιδιά θα μοιράζονταν την κονσόλα και η Αΐσα θα ξεγλιστρούσε πίσω στην κουζίνα. Θαύμαζε την υπομονή της γυναίκας του, ήξερε πως εκείνος δεν είχε αρκετή. Μερικές φορές αναρωτιόταν αν τα παιδιά του θα τον σέβονταν όταν μεγάλωναν – αν θα τον αγαπούσαν, σε τελική ανάλυση.

Η Κόνι τον αγαπούσε. Του το 'χε πει. Ήξερε ότι αυτές οι λέξεις τής είχαν προκαλέσει ένα σχεδόν σωματικό πόνο, ότι κόντεψε να πνιγεί καθώς τις έλεγε. Η αγωνία της τον έκανε να ντρέπεται ακόμη περισσότερο. Η Αΐσα, φυσικά, του έλεγε συχνά πως τον αγαπάει, πάντοτε όμως ήρεμα, χωρίς πάθος· σαν να θεωρούσε δεδομένο απ' το πρώτο κιόλας λεπτό της σχέσης τους ότι κι εκείνος της ανταπέδιδε την αγάπη της. Ποτέ δεν πρέπει να λες χωρίς πάθος σε κάποιον ότι τον αγαπάς. Η Κόνι είχε ξεστομίσει τρομοκρατημένη τις λέξεις, χωρίς να γνωρίζει ή να είναι σίγουρη για τις συνέπειές τους. Δεν είχε τολμήσει να τον κοιτάξει καθώς τις

έλεγε, κι αμέσως άρπαξε μια τούφα απ' τα μαλλιά της και την έχωσε κατευθείαν στο στόμα της. Της την τράβηξε τρυφερά έξω κι ύστερα τη φίλησε στα χείλη. «Κι εγώ σ' αγαπώ», της είχε πει. Κι ήταν αλήθεια, και βέβαια ήταν. Εδώ και μήνες ήταν ανίκανος να σκεφτεί οτιδήποτε άλλο. Αλλά δεν είχε τολμήσει να πει τις λέξεις στην Κόνι. Εκείνη τις είπε πρώτη. Εκείνη έπρεπε να τις πει πρώτη.

«Σου 'χει μείνει κάνα βάλιουμ;»

«Όχι». Άκουσε τον επιτιμητικό τόνο στην απάντηση της Αΐσα και πρόσεξε τη βιαστική ματιά που έριξε στο ρολόι της κουζίνας.

«Έχω μπόλικο χρόνο».

«Γιατί χρειάζεσαι βάλιουμ;»

«Δεν το χρειάζομαι. Απλώς το θέλω. Για να τη βγάλω καθαρή στο μπάρμπεκιου».

Η Αΐσα ξαφνικά χαμογέλασε, τα μάτια της γυάλιζαν πονηρά. Βίδωσε το τσιγάρο του στο τασάκι, διέσχισε τη γυάλινη πόρτα και πήρε τη γυναίκα του στην αγκαλιά του. «Έχω μπόλικο χρόνο, έχω μπόλικο χρόνο», είπε τραγουδιστά. Φίλησε τα δάχτυλα του αριστερού της χεριού, ρούφηξε τη γλυκιά αφάδα του κύμινου και του μοσχολέμονου. Τον φίλησε κι εκείνη κι ύστερα τον έσπρωξε απαλά.

«Τόσο πολύ ζορίζεσαι;»

«Όχι, φυσικά όχι». Θα προτιμούσε βέβαια να μην έπρεπε να θυσιάσει το βράδυ του Σαββάτου παριστάνοντας τον οικοδεσπότη σ' ένα πλήθος συγγενών, φίλων και συναδέλφων· φυσικά και θα προτιμούσε ν' αφιερώσει αποκλειστικά στον εαυτό του την τελευταία μέρα της ζωής του ως καπνιστής. Αλλά για την Αΐσα αυτή η μικρή βραδινή γιορτούλα ήταν ένας τρόπος ν' ανταποδώσει αμέτρητα δείπνα

και προσκλήσεις σε πάρτι. Η Αΐσα πίστευε πως το όφειλαν στον κοινωνικό τους περίγυρο. Ο Έκτορας δεν ένιωθε καμιά τέτοια υποχρέωση. Μπορούσε όμως να γίνει ένας εγκάρδιος οικοδεσπότης και καταλάβαινε γιατί η γυναίκα του θεωρούσε τόσο σημαντική αυτή τη βραδιά. Πάντα αισθανόταν περηφάνια που η γυναίκα του αντιμετώπιζε κι εκείνη την οικογένειά τους με σεβασμό και κατανόηση.

«Δεν ζορίζομαι, αλλά θα ήθελα ένα βάλιουμ. Απλώς για την περίπτωση που η μαμά αποφασίσει απόψε να μου πρήξει τ' αρχίδια».

«Δεν θα πρήξει τα δικά σου αρχίδια». Τα μάτια της Αΐσα καρφώθηκαν ξανά στο ρολόι. «Δεν ξέρω αν προλαβαίνω να περάσω από τη δουλειά να φέρω μερικά».

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, θα πεταχτώ εγώ να τα πάρω ύστερ' από τα ψώνια».

Στο ντους, ενώ το καυτό νερό τού μαστίγωνε το κεφάλι και τους ώμους, κι ο ατμός τον τύλιγε σιγά σιγά, χαμήλωσε το βλέμμα του στο λιγνό, αθλητικό κορμί του και στο χοντρό, πλαδαρό του πέος, κι αναθεμάτισε τον εαυτό του. Είσαι τόσο μαλάκας, ένας γαμημένος, μαλακισμένος ψεύτης. Έκπληκτος συνειδητοποίησε πως φώναζε. Αισθάνθηκε τελείως ξεφτίλας κι έκλεισε με μια απότομη κίνηση τη βάννα του ζεστού νερού. Το σοκ του παγωμένου νερού στο κεφάλι και στους ώμους του δεν ήταν ικανό να εξαφανίσει τις τύψεις του. Από παιδί ακόμη ο Έκτορας δεν έχανε ποτέ το χρόνο του λέγοντας ψέματα στον εαυτό κι εφευρίσκοντας δικαιολογίες. Ήξερε πως δεν είχε ανάγκη το βάλιουμ κι ότι ο μόνος λόγος που έλεγε ότι το χρειαζόταν ήταν για να δει την Κόνι. Θα μπορούσε απλώς να μην πάρει τα χάπια, να μη σταματήσει στην κλινική της Αΐσα. Θα μπορούσε, ήξερε όμως καλά πως θα σταματούσε. Δεν τόλμησε ούτε μια φορά να συναντήσει το ίδιο του το βλέμμα στον κα-

θρέφτη ενώ σκουπιζόταν με την υγρή πετσέτα που μύριζε σαπούνι και κορμί – το δικό του και της γυναίκας του. Μονάχα στην κρεβατοκάμαρα, καθώς άπλωνε μερικές σταγόνες κερί στα μαλλιά του, τόλμησε ν' αντικρίσει το είδωλό του. Είδε τους γκριζαρισμένους κροτάφους και το αξύριστο πιγούνι του, τις ρυτίδες στην άκρη των χειλιών του. Είδε ακόμη πως το σαγόνι του παρέμενε σφιχτό, δεν είχε χάσει τα μαλλιά του κι έδειχνε νεότερος από σαράντα τριών χρονών.

Φίλησε σφυρίζοντας τη γυναίκα του. Άρπαξε τη λίστα με τα ψώνια και τα κλειδιά του αυτοκινήτου απ' το τραπέζι της κουζίνας.

Δεν είχε προλάβει καλά καλά να βάλει μπροστά το αμάξι, όταν οι άναρθρες κραυγές ενός φρικτού ποπ τραγουδιού επιτέθηκαν στ' αυτιά του. Άλλαξε αμέσως σταθμό, δεν ήταν τζαζ, αλλά ήταν τουλάχιστον ένας ευχάριστος βόμβος. Η Αΐσα είχε πάρει τα παιδιά απ' το σχολείο την προηγούμενη μέρα και τα είχε αφήσει να διαλέξουν εκείνα σταθμό. Ο Έκτορας ποτέ δεν τ' άφηνε ν' αποφασίσουν τι μουσική θ' ακούγεται στο αμάξι, και η Αΐσα συχνά τον πείραζε που ήταν τόσο αυστηρός.

«Όχι», επέμενε. «Θα βάλουν τη μουσική που θέλουν όταν αποκτήσουν άποψη».

«Για όνομα του Θεού, Έκτορα, παιδιά είναι, δεν έχουν άποψη».

«Κι εγώ δεν πρόκειται να τ' αφήσω ν' ακούσουν κανένα σκουπίδι του τύπου “Οι δέκα καλύτερες μαλακίες του ραδιοφώνου”. Για το καλό τους το κάνω».

Σ' αυτό το σημείο η Αΐσα πάντα γελούσε.

Το πάρκινγκ στο σούπερ μάρκετ ήταν τίγχα κι ελίχθηκε αργά στους διαδρόμους μέχρι να βρει θέση. Το Commodore –αξιόπιστο, άνετο και βαρετό– ήταν μια παραχώρηση. Τα προηγούμενα οικογενειακά αμάξια τους ήταν: ένα σκουριασμένο Peugeot του '60 χωρίς χειρόφρενο, που το σχόλασαν αμέσως μόλις γεννήθηκε ο Άνταμ· ένα δυνατό Datsun 200B του '70 που τα 'χε φτύσει κάπου μεταξύ Κοφ Χάρμπορ και Μπάιρον Μπέι όταν ο Άνταμ ήταν έξι χρόνων κι η Μελίσα ακόμη μωράκι· κι ένα θηριώδες Chrysler Valiant, τελευταίο μοντέλο, φαινομενικά αθάνατο, που είχε διασχίσει πολλές φορές πέρα δώθε ολόκληρη τη χώρα με την οικογένεια, όταν επισκέπτονταν τους συγγενείς τής Αϊσα στο Περθ. Το Valiant είχε κλαπεί από δυο νεαρούς τίγχα στο αλκοόλ και στο πετρέλαιο, που το στούκαραν σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο στο Λάλορ κι ύστερα περιέχυσαν το εσωτερικό του με πετρέλαιο και του 'βαλαν φωτιά. Ο Έκτορας μόνο που δεν έβαλε τα κλάματα όταν του το είπε η αστυνομία. Τότε η Αϊσα δήλωσε πως δεν την ενδιέφερε πια κανένα αυτοκίνητο πάνω από δέκα ετών. Ήθελε κάτι ασφαλές και λιγότερο ακριβό. Ο Έκτορας συμφώνησε απρόθυμα. Δεν έπαψε να ονειρεύεται ένα καινούργιο Valiant – ή ένα δίπορτο αγροτικό ή ένα παλιό EJ Holden.

Τεντώθηκε στο κάθισμα του αυτοκινήτου, κατέβασε το παράθυρό του, άναψε τσιγάρο κι έβγαλε τη λίστα με τα ψώνια. Ως συνήθως, η Αϊσα ήταν επιμελής και σχολαστική, καταγράφοντας τις ακριβείς ποσότητες των υλικών που ήθελε. Είκοσι πέντε γραμμάρια σπόρους πράσινο κάρδαμο (ποτέ δεν αγόραζε μπαχαρικά σε μεγάλες ποσότητες, γιατί πίστευε πως ξεθυμαίνουν πολύ γρήγορα). Εννιακόσια γραμμάρια καλαμαράκια (ο Έκτορας θα ζήτηγε ένα κιλό· πάντοτε τα στρογγύλευε προς τα πάνω, ποτέ προς τα κάτω). Τέσσερις μελιτζάνες (και παραδίπλα, μέσα σε παρέν-

θεση και με υπογράμμιση, σημείωνε να είναι μελιτζάνες από την Ευρώπη, όχι από την Ασία). Ο Έκτορας χαμογελούσε καθώς διάβαζε τη λίστα. Η μεθοδικότητα της γυναίκας του μερικές φορές τον ξενέρωνε, θαύμαζε όμως την αποτελεσματικότητα και τους ήρεμους τρόπους της. Αν εκείνη τ' άφηνε πάνω του, οι προετοιμασίες για το μπάρμπεκιου θα ήταν χαοτικές και θα γινόταν πανικός. Η Αΐσα όμως ήταν φαινόμενο οργάνωσης και γι' αυτό της ήταν ευγνώμων. Ήξερε ότι χωρίς εκείνη, η ζωή του θα διαλυόταν. Η σταθερότητα κι η ευφυΐα της Αΐσα τον επηρέαζαν θετικά, ήταν ολοφάνερο. Ο ήρεμος χαρακτήρας της κατεύναζε τις επικίνδυνες παρορμήσεις του. Ακόμα κι η μητέρα του – που αρχικά είχε πικραθεί κι έφερε βαρέως τη σχέση του με μια Ινδή – το παραδεχόταν.

«Είσαι τυχερός που την έχεις», του θύμιζε στα ελληνικά. «Ένας θεός ξέρει με ποια γύφτισσα θα κατέληγες αν δεν την είχες βρει. Δεν έχεις μέτρο. Ποτέ σου δεν είχες μέτρο».

Είχε μόλις φορτώσει στο πορτομπαγκάζ του αυτοκινήτου το κουτί με τα λαχανικά και τα φρούτα, και γύριζε αργά αργά στο τμήμα των αλλαντικών, όταν τα λόγια της μητέρας του ξανάρθαν στο μυαλό του. Η νεαρή γυναίκα που προχωρούσε μπροστά του φορούσε ένα τζιν που αγκάλιαζε σφιχτά τα ολοστρόγγυλα και προκλητικά μικρά κωλομέρια της. Τα μακριά μαύρα μαλλιά της κυμάτιζαν ολόισια στην πλάτη της κι ο Έκτορας υπέθεσε πως ήταν Βιετναμέζα. Την ακολουθούσε αργά από πίσω. Η βαβούρα του σούπερ μάρκετ έσβησε σιγά σιγά· το μόνο που υπήρχε ήταν αυτός ο υπέροχος κώλος που λικνιζόταν μπροστά του. Η γυναίκα ξαφνικά τρύπωσε σ' ένα φούρνο κι ο Έκτορας ξύπνησε απ' τη φαντασίωσή του. Του 'ρχόταν να κατοικήσει.

Πλένοντας τα χέρια του, με το βλέμμα καρφωμένο στο βρόμικο καθρέφτη, κούνησε το κεφάλι του στο είδωλό του. «Δεν έχεις μέτρο».

Καθόταν στο αυτοκίνητο έξω απ' την κλινική, ακούγοντας τον Αρτ Μπλέικι και τους Messengers. Πάντοτε έβρισκε πως τα διαπεραστικά φάλτσα της τρομπέτας στο «A Night in Tunisia» ξεχειλίζουν από αισθησιασμό και γαλήνη μαζί. Όταν έπιασε τον εαυτό του να ψάχνει και για τρίτο τσιγάρο, έκλεισε απότομα τη μουσική, πετάχτηκε έξω από τ' αμάξι και διέσχισε το δρόμο.

Η αίθουσα αναμονής ήταν γεμάτη. Μια λεπτή ηλικιωμένη γυναίκα κρατούσε σφιχτά στην αγκαλιά της ένα χαρτονένιο κλουβί γάτας, απ' όπου έβγαιναν κάθε τόσο γοερά κλαψουρισματα. Δυο νέες γυναίκες κάθονταν στον καναπέ και ξεφύλλιζαν περιοδικά, ενώ ένα μαύρο πομεράνιαν καθόταν μελαγχολικό στα πόδια τους. Η Κόνι μιλούσε στο τηλέφωνο. Όταν τον είδε να μπαίνει, του έσπασ' ένα μικρό, σφιγμένο χαμόγελο κι έστρεψε αλλού το βλέμμα της. Έβαλε κάποιον στην αναμονή κι ύστερα συνέχισε το προηγούμενο τηλεφώνημα.

«Περνάω μέσα», της ψιθύρισε δείχνοντας προς το διάδρομο.

Εκείνη κούνησε ο κεφάλι της. Καθώς ο Έκτορας πέρασε δίπλα από την κλειστή πόρτα του ιατρείου και βρέθηκε στο χειρουργείο, του κόπηκε η ανάσα. Αυτό το κορίτσι τον αναστάτωνα. Πάντα ζοριζόταν όταν έβλεπε την Κόνι, ένιωθε μπερδεμένος, λες και μπροστά της τα χρόνια της ωριμότητας έπεφταν από πάνω του σαν ρούχα και ξαναγινόταν εκείνο το ντροπαλό σχολιαρόπαιδο που 'χε τη γλώσσα δεμένη κόμπο. Βίωνε όμως ταυτόχρονα και μια βαθιά, ηδονική χα-



ρά, μια ζεστασιά που πλημμύριζε όλο του το κορμί: όταν βρισκόταν μαζί της, ήταν σαν να ξεμύτιζε απ' τη σκιά έξω στη ζεστή, αναζωογονητική λιακάδα. Ο κόσμος τού φαινόταν πιο κρύος πια χωρίς την Κόνι. Εκείνη τον έκαν' ευτυχημένο.

«Τι θες εδώ;» Η ερώτησή της δεν έκρυβε καμιά απειλή. Είχε σταυρωμένα τα χέρια και τα ξανθά μαλλιά της ήταν πιασμένα πίσω σε μια φουντωτή αλογοουρά.

«Έχει πέσει δουλειά, ε;»

«Έτσι είναι πάντα τα Σάββατα».

Η Κόνι πήγε προς το τραπέζι των ακτινογραφιών κι άρχισε να μαζεύει τα χνούδια απ' το ξεθωριασμένο μπλε πανί που σκέπαζε το μηχάνημα. Στ' αυτιά του Έκτορα έφτασε το γρύλισμα κάποιου σκυλιού απ' το ιατρείο.

Εκείνη αρνιόταν να τον κοιτάξει. Δεν είχε την παραμικρή ιδέα πώς να του φερθεί όταν κυκλοφορούσαν μαζί έξω στον κόσμο, κι αυτό πάντα του θύμιζε οδυνηρά πόσο νέα είναι: η δαντέλα που σχημάτιζαν τα σπυράκια της, αριστερά κάτω απ' το χείλος της, οι φακίδες στη μύτη της, οι ώμοι της, άγαρμπα κρεμασμένοι. Στάσου ίσια, ήθελε να της πει, μην ντρέπεσαι που είσαι ψηλή.

«Η Άις μου ζήτησε να πάρω μερικά βάλιουμ».

Στο άκουσμα του ονόματος της γυναίκας του, η Κόνι τον κοίταξε και πετάχτηκε σαν ελατήριο.

«Έχει στο ιατρείο».

«Δεν μπορώ να περιμένω μέχρι να τελειώσει την εξέταση ο Μπρένταν».

«Εντάξει, θα φέρω εγώ». Έτρεξε στο διάδρομο και γύρισε με πέντε ταμπλέτες σ' ένα μικρό πλαστικό σακουλάκι. «Είναι αρκετά;»

«Βέβαια». Καθώς έπαιρνε το σακουλάκι, έτριψε απαλά το δάχτυλό του στον καρπό της. Η κοπέλα κοίταξε αλλού, αλλά δεν τράβηξε το χέρι της.